

[Parkov.]

Denne Hovedopgave vedkendte de Partier sig, som i 1922 stemte for Forsvarsordningen. Medens Hærloven af 1922 intet nævnte om Hærens Opgaver, er der i det nu foreliggende Lovforslag om Rigets Forsvar saa godt som Ord til andet givet Udtryk for, at Hovedopgaven fremdeles er den samme som i 1922, og at den er fælles for alle Forsvarets Led. Denne Opfattelse af Hovedopgaven giver vi vor fulde Tilslutning, og vi fastholder som en Kendsgerning, at denne Opfattelse deles ikke alene af Ministeriet, men ogsaa af det Parti, til hvilket Ministeriet slutter sig.

Dette er Udgangspunktet for vor Stilling til hele Forsvarsspørgsmaalet, og det vil derfor under Hensyn til de nu foreliggende Lovforslags Indhold være nødvendigt, saaledes som ogsaa Ministeren gjorde det, at spørge, om Forholdene i Omverdenen nu og i en overskuelig Fremtid kan anses for saa rolige og stabile, at man kan indlade sig paa den Nedgang i Forsvarets Effektivitet, som efter vor og sikkert ogsaa efter Sagkundskaabens Mening vil være en Følge af det nu fremsatte Lovforslags Gennemførelse. Er Tidspunktet til en Reduktion, en *Reduktion* — thi det er ikke alene en Revision — belejligt? Utvivlsomt nej! Jeg henviser til den i Forsvarskommissionens Betænkning før Lovene af 1922 af Venstre fremsatte Udtalelse. Den findes i Bind I, Side 16, og lyder saaledes:

„Det, vi tilsigter som Maal for vor kommende Militærordning, er, at vort Land sættes i Stand til at yde en Førstemandstand mod Angreb udefra, indtil Assistance fra Forbundet kan indtræffe, og det bør derfor ogsaa herved tages i Betragtning, at den Modstand, vi yder, maa være af en saadan Styrke og Effektivitet, at man fra fremmed Magts Side betænker sig paa Angreb, fordi de Fordele, der forventelig vil kunne opnaas, ikke opvejer Risikoen.“

Og jeg henviser til Udtalelsen i 2det Bind, Side 476, fremsat af den kommanderende Admiral og Chef for Flaadens Stab, som havde følgende Ordlyd:

„Vi betragter det af Venstres Repræsentanter fremsatte Lovforslag om Søværnets Ordning med dertil hørende Budgetudkast som et Udtryk for, hvor langt man af tvingende økonomiske Hensyn kan gaa ned med Udgifterne paa alle Omraader uden at udelukke Muligheden for, at Flaaden skal kunne løse de i Lovforslaget angivne Opgaver.“

Det kan derfor uden Modsigelse fra nogen Side fastholdes, at Ordningen af 1922 baade for Hærens og Flaadens Vedkommende kun gav den Minimumsstyrke, som krævedes til Formaalets Opfyldelse.

Det første Spørgsmaal, der rejser sig vedrørende Ordningen af Rigets Forsvar, er, hvem man under Krigsforhold skal betro den øverste Ledelse af Hæren og den øverste Ledelse af Flaaden. Det bør umiddelbart under Forsvarsministeren være henholdsvis Generalløjtnanten og Viceadmiralen, og alt efter Forholdene maa Luftværnet stilles til Raadighed for en af Grupperne eller deles imellem dem, Chefen for Flyvæsenet kan derfor ikke under Krigsforhold være ligestillet med de to nævnte Myndigheder. I Fred maa Ordningen tage Sigte paa Forholdene under Krig, og det er derfor rigtigt, at Generalstaben underlægges Generalløjtnanten, og at Marinestaben underlægges Viceadmiralen, hvad naturligvis ikke hindrer, at Forsvarsministeren kan sætte sig i Forbindelse direkte med de to Stabe, men absolut udelukker, at de tvende højstbefalende kun gennem Ministeriet kan henvende sig til den dem fremtidigt underlagte Stab. Til Sammenligning mellem den Udgift, som hidtil har været en Følge af Forsvarslovene af 1922, og den Udgift, som det nye Lovkompleks vil foranledige, vil det være nødvendigt at foretage en Opgørelse af, hvad Udgiften efter Loven af 1922 aarligt vilde have været, hvis Loven var blevet gennemført saaledes, at de i Loven angivne Forsvarsmidler til enhver Tid havde været til rede — hvad ingenlunde har været Tilfældet. Jeg lægger megen Vægt paa Fremskaffelsen af en saadan Opgørelse.

I Søværnslovens § 4 i Loven af 1922 var angivet, at Flaaden skulde bestaa af 6 Orlogsskibe paa tilsammen ca. 18 000 t, af 24 Torpedo- og Undervandsbaade paa tilsammen ca. 7 000 t, af Minespærringsmateriel, af Flyvemateriel m. m. Er denne Flaadestyrke, som var et Minimumskrav, disponibel i dette Øjeblik, eller har de bevilgede Midler været i den Grad utilstrækkelige, at det saare langt fra er Tilfældet? Vilde man kunne tænke sig Muligheden af, at man paa andre Lovgivningsomraader, ligeegyldigt hvilke — eksempelvis Lønningslov, Lov om Bygningsforanstaltninger, Lov om sociale Udgifter o. s. v., havde præciseret visse bestemte Ydelser, og saa ved en Begrænsning paa Finansloven af de dertil nødvendige Midler havde gjort disse Love helt eller delvis virkningsløse? Dette maa sikkert anses for udelukket. Men har det